

--- אמר עזמות... ---

(סוף מעמוד ב')

משחקת יצאה ב"רגל הימנית" ובשעה מוצלחת. מתוך הגישה והפגישה הראשונה ניכר כי יש כאן אמנות ותרבות אירופית. מזרח ומערב משמשים בערבוביא, ולא מערב טלאי על המזרח. מתוך הריקוד הראשון, מבצנץ כשרון, כשרון ידים, וכי שרון רגלים, שתי עינים — לפידי-אש, שהביאה מהחום הלוחט של צנעא, והעיקר הוא הקול... לא בחינת "והלך בסערות תימן" אלא נוח ורך ומשכר...

שכנתי לא רצתה למחא כף... נראה, היא אומרת, א ח ריכך!

וראה זה פלא: על הבמה הופיע לא רק תימני אחד, כי אם שלשה תימנים שהם אחד: המ-שחקת על הבמה ושני צלליה הענקיים על הפרוכת מנגד...

— לא לחנם, העירה בת לויתי, יש לה שלשה שמות: שרה, אסנת וגם הלוי...

אחרי "יד ענוגה", נתפייסה קצת שכנתי המזרחית ומחאה כף בידיה הענוגות.

— כמעט כמו ברכה צפירה!... היא אומרת לי בלחש.

גם הקהל ה"רוסי" הוציא סוף סוף את ידיו

הקרות מתוך הכיסים החמים והתחיל להשתמש בהן לדפיקות ולמחיאות כף סוערות:

— אין זו "באלאליקה", כמובן, כי אם "צב-רה" פשוטה ולא זאת אלא "תימנית", אבל ב כ ל ז א ת!...

כשהגיעה המרקדת ל"א כ ס ט ז ה ת י-ט נ י ת", ריקוד משולב עם שירת ת ו ג ה, עם קצב ותנועה מסוימה... הרגשתי משיכה חזקה בשרוול: זו היתה שכנתי המזרחית, הפקפקנית מתחילה, ש"יצאה מכליה" וקפצה: "אוי! אוי!"; "משחקת בחסד עליון!!!"

ולא רק משחקת כי אם מכשפת ר"ל, מעשי להטים ממש! שמעו ותמהו: התימני בעל הפאות הארוכות והמסולסלות נהפך בין לילה לילדה קטנה תינוקת ממש, עם בוכה בוזזעותיה, ולא נודע אל נכון אם קצרה שמלתה הלבנה או אולי צמחו הרג-לים קצת יותר מדי?...

ואולם, כששרה הילדה את שירה הנחמד ל"אורונה" נאלצתי לתפש את שכנתי המזרחית בשרווליה ובפיה, מיראה מדבר פן תתפרץ חלילה מרוב התפעלות.

— "אחר כך! אמרתי לה. ובצאתי מהאולם — הקהל לא רצה להפרד בנקל — שאלני אחד מתלמידי התל-אביבים שאלה

המורה זו: תימנית זו, שהיא יודעת, הוא טוען ואומר, כי יפה לבטא סגרונה את העיינין והח-תין, מפני מה סרסה את הכתוב ושרה: חנה מה טוב ומה נעים שבת "אכים" (אחים) גם "יאכאד" (יחד)? היכן נעלמה ה"חת" שלה?!

— אמנם, אמרתי לו עשויה היא לבלי ח ה, אבל זהו ח ט א גדול שאין לו כפרה... כנראה, שזהו מ ס לקהל הרוסי של תל-אביב. — עכ"פ, הוא מסיים ואומר, לתל-אביב יבוא י"א "משיאך", כי אם ה ש י ח ה תימני...

בפנקסי הקטן ועב-הכרס מצאתי רשום:
ט " ו ב ש כ ט, סימן לזכרון שעלי לספר לכם מעשה קטן ומעציב קצת, אבל מעשה שהיה וברידי אני הוה עובדא.

כשעברה התהלוכה היפה — זה היה ביום ראשון בשבת!— והארוכה, בן פורת יוסף, של בתי הספר ותינוקות של בית רבן ברחוב יפו בדרכס לקרית משה, כדי לנטע אילנות במגרש "הנוך העורים", עמד לו במחנה יהודה יהודי אגודיסטי עפ"י פאותיו העבות, זקנו המעורבל וארבע כנפות שלו הנלויות, והביט אל המחזה...

— לאן הולכים "אלה"?! — שאל מאת שכנו. — לנטע עצים לכבוד "חמשה עשר", ענהו השני.

כאן נתפרץ היהודי המצויץ בצחוק: — "פלאנצען ביימלאך?", (לנטע עצים?), הוא אומר בתנועת הכרס והלסתות הענות מתוך צהו, מוטב שילמדו לדעת כיצד מברכין על הפירות!... ולמה הולך הבחור הזה בגלוי ראש כגוי?!

לשמע דיבורים כאלה, נגשתי אליו ואמרתי לו: ר' יהודי, השמעת את שמו של ר' שמואל מוהליבר?

— שאלה היא זו? — ענני מתוך זחיחות הדעת. — והידעת כי ר' שמואל מוהליבר ז"ל היה רב גדול ומפורסם בישראל?

— "גו, ובכן?" — הוא שואל מאתי, כאומר: ומאי קא משמע לן?

וספרתי לו כי לפני 40 שנה ויותר עם יסוד המושבות הראשונות בארץ, בקר הרב שמואל מו-הליבר את א"י והתאוננו אז בעלי החלוקה והרבנים בירושלים לפניו כי אכרי המושבות אינם מדקדקים במצות המעשיות... מאחרים הם בנטיעת הכרמים בערב שבת.

על זה ענה הרב שמואל מוהליבר בנאומו בזכרון יעקב בפרוש: "כל הנוטע אילן אחד בא"י כאילו קיים את כל המצוות..."

העורך האחראי: י. ד. דרורי
נדפס בדפוס "הסולל"